

Arrest

nr. 272 372 van 6 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in San Salvador op 22 november 1995. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen.

Naast uw studies werkte u in een supermarkt en kwam u op een dag, meer bepaald op 28 januari 2019, thuis na een late avondshift toen u werd aangesproken door drie leden van de bende ‘18’. Ze vroegen wie u was en waar u werkte. U diende uw identiteitskaart te geven en ze stalen ook geld van u. Op 30 januari 2019 besloot u uit veiligheidsoverwegingen te verhuizen naar het huis van uw tante.

Op 18 augustus 2019 kreeg u van een collega bericht via een chatapplicatie met de boodschap dat iemand naar u kwam vragen op het werk. U was toen net naar huis vertrokken. U vermoedt dat deze persoon u wou ontvoeren. Naar uw werkplaats kwamen de bendeleden nadien wel tot drie of vier keer per week om te zien of u aanwezig was. Daarnaast volgden ze u ook toen u op weg naar het werk was.

Op 24 oktober 2019 kwam u thuis bij uw tante toen een bendelid u benaderde en sloeg. Ze zeiden u niet meer op deze plek te willen zien. U verhuisde de dag nadien naar het huis van uw oom, die enkele maanden daarvoor een natuurlijke dood stierf. Dit huis bevond zich in de straat waar u had gewoond tot 30 januari 2019.

Verder werd u tussen februari en juli 2019 tot vier keer toe overvallen op een bus, doch denkt u niet dat dit gerelateerd is aan bovenvermelde problemen.

U verliet El Salvador op 19 november 2019 en kwam, na transit in Spanje, daags nadien in België aan waar u op 26 november 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, vliegtickets, een document van uw Belgische werkgever, nieuwsartikelen in verband met de algemene veiligheidssituatie in de buurt waar u woonde en telecommunicatieverkeer tussen u en uw collega.

Ook uw broer (...), die eerder naar België was gekomen en op 1 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende, kende problemen doch niet gelinkt aan de problemen die u zou hebben gekend.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van uw problemen met de bende '18'. Deze problematiek situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2, b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, te weten het lijden van een reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling, worden toegekend. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten en niet in het minst omdat uw relaas tal van onlogische wendingen bevat. U verklaart dat bendeleden u op 28 januari 2019 aanspraken op straat, uw identiteitskaart vroegen en u daarna de beslissing nam om te verhuizen (CGVS, p.7). Naast de opvallende vaststelling dat u nog wachtte om te verhuizen tot 30 januari 2019 en niet de dag zelf nog elders een veiliger onderkomen zocht, besloot u daarentegen ook niet van werkgever te veranderen. Deze bendeleden zouden volgens u nochtans ook op de hoogte zijn gekomen van waar u werkte (CGVS, p.9). Dat u besloot om te verhuizen uit vrees voor deze bende maar niet van werkgever is niet bepaald logisch te noemen, u bleef sowieso vindbaar op die manier. U stelt dat de bendeleden u voortdurend volgden en u daarnaast vanaf 18 augustus tot drie à vier keer per week op het werk kwamen opzoeken en toen naar u vroegen bij collega's. Ze zouden u echter nooit zelf rechtstreeks hebben aangesproken op het werk, zo gaat u verder (CGVS, p.10, 15 & 16). Dit slaat opnieuw nergens op. Vooreerst moge men verwachten dat u al die tijd niet meer op die plaats zou gaan werken, gezien de bendeleden u volgens uw verklaringen daar op het spoor waren. U verklaart nochtans er te hebben

gewerkt tot 15 november 2019 (CGVS, p.6). Daarnaast is het ook zeer onlogisch te noemen dat de bende u hier dan *nét* zou komen opzoeken op momenten dat u er niet aanwezig was. Gelet op uw verklaring dat ze u ook schaduwden, konden ze aldus weten wanneer u wel aanwezig was op het werk en een relevanter tijdstip kiezen om u er te gaan bezoeken of lastig vallen. Dient bovendien te worden opgemerkt dat u zich tegenspreekt wat betreft het aantal personen dat u die ene keer zagezegd kwamen opzoeken op het werk. Waar u op heden stelt dat het om één persoon ging (CGVS, p.16 & 17), verklaarde u bij de DVZ nog dat het om twee personen ging (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u dit ten tijde van uw onderhoud bij de DVZ ook effectief zo dacht, maar dat u nadien opnieuw uw conversaties las met uw collega en dat u toen begreep dat het in werkelijkheid om slechts één persoon ging (CGVS, p.16-18). Dit is geen afdoende verklaring, gezien men wel degelijk moge verwachten dat u dergelijke zaken, bezwaarlijk details te noemen, correct voor de geest kon halen tijdens de eerste keer dat u hierover werd bevraagd en de kans kreeg om uw verhaal te doen. Dat de bendeleden u bovendien effectief zouden gevisieerd hebben nadat ze u in januari 2019 tegen het lijf waren gelopen maar dan toch tot augustus 2019 wachtten om u opnieuw te benaderen, is ook niet bepaald haastig noch ernstig te noemen. Men moge verwachten dat één van de meest beruchte bendes van El Salvador kordater optreedt indien uw verhaal op de waarheid zou berusten. Dat u bovendien reeds in januari 2019 problemen zou hebben gekend maar El Salvador pas verliet op 19 november 2019, is evenmin snel te noemen en rijmt geenszins met de urgentie van uw problemen noch met de beweerde vrees die u verklaart te hebben gekend in uw land van herkomst.

Verder wordt opgemerkt dat u bij de DVZ geen enkele melding maakte als zou u door een andere bende zijn aangevallen geweest toen u bij uw tante woonde, een wel erg zeer opvallende vaststelling. Het ligt eerder in de lijn der verwachtingen dat u dergelijk incident dan ook aanhaalt, indien waargebeurd. Bovendien heeft u geen weet van deze bende die nog zou zijn teruggekomen naar het huis van uw tante, eens te meer een aanwijzing dat u helemaal niet gezocht wordt (CGVS, p.13). Dient daarnaast te worden opgemerkt dat het opnieuw onlogisch is dat u daarna bent verhuisd naar het huis van uw oom, dat leeg zou hebben gestaan. Dat zou zich volgens uw verklaringen namelijk in dezelfde straat, slechts enkele huisnummers verder, hebben bevonden van het adres van waar de bende zou geweten hebben waar u woonde (CGVS, p.3 & 4). Dit ligt allemaal niet in de lijn van het gedrag van iemand in dergelijke hachelijke situatie.

Verder wordt gewezen op de beperkte kennis van uw broer omtrent uw beweerde problemen. Uw broer weet vooreerst niet of de bende zich bij het eerste incident in januari zou hebben voorgesteld als de '18' (CGVS (...), p.17 & 18). Hij weet verder ook niet met zekerheid te zeggen wanneer uw collega u zagezegd zou hebben ingelicht over bendeleden die op uw werk naar u kwamen vragen. Hij weet niet of deze collega u diezelfde avond nog inlichtte, laat staan of zij u op een gegeven moment zou hebben opgebeld om deze informatie met u te delen (CGVS (...), p.19). Uw broer stelt dat de bendeleden nadien nog op het werk naar u kwamen vragen maar weet niet of het om telkens dezelfde personen ging (CGVS (...), p.20). U zou nog ingelicht zijn geweest door een collega over deze bezoeken, doch kan uw broer niet zeggen of het ook dezelfde Doris betreft, de vrouw die u de eerste keer zou hebben ingelicht (CGVS (...), p.22). Uw broer verklaart dat Doris, uw collega die zou zijn benaderd met de vraag waar u zich bevond, aan de bende effectief meedeelde waar u woonde (CGVS (...), p.19). U stelt nochtans expliciet dat zij uw adres 'niet' heeft opgegeven (CGVS, p.11 & 12). Dat jullie elkaar tegenspreken en dat uw broer zodanig weinig afweet van de problemen die tot uw vertrek uit El Salvador hebben geleid, is andermaal een bevestiging dat hier geen geloof aan kan gehecht worden.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring als zou u persoonlijk gevisieerd zijn geweest.

Daarnaast wordt opgemerkt dat ook de vier incidenten waar u op een bus beroofd zou zijn geweest, geen internationaal beschermingsstatuut rechtvaardigen. U stelt dat deze overvallen niets te maken hebben met bovenstaande problemen, dat uw belagers uw naam hierbij niet noemden en dat iedereen op de bus zou zijn bestolen (CGVS, p.12). Het moge duidelijk zijn dat u hierbij het slachtoffer werd van de willekeurige overvallen die er in uw land van herkomst plaatsvinden. De algemene situatie in uw land van herkomst wordt echter hieronder besproken. Daarnaast wordt opgemerkt dat ook deze overvallen ernstig in twijfel worden getrokken, gezien ook hierover de kennis van uw broer beperkt is. Waar u verklaart dat u ook geld diende af te staan (CGVS, p.12), weet uw broer niet met zekerheid zeggen of u ooit effectief geld zou hebben afgegeven (CGVS (...), p.18). Opnieuw kan men wel verwachten dat hij zo iets wel weet, indien waargebeurd. Jullie hebben rond hetzelfde tijdstip een asielerzoek ingediend. In alle redelijkheid kan worden aangenomen dat jullie over elkanders wedervaren en problemen in jullie thuisland hebben gesproken en niet onwetend zijn.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. **Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.**

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw broer, (...), die een geheel ander asielaanvraag als u bracht, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen (zie administratief dossier).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen tenslotte niets wijzigen aan bovenstaande beslissing. Zo tonen uw identiteitskaart, paspoort en vliegtickets enkel uw herkomst en identiteit aan. Deze wordt echter niet in twijfel getrokken. Dat u hier in België werk vond, zoals het document van uw werkgever lijkt aan te tonen, wijzigt evenmin iets aan bovenstaande vaststellingen. De nieuwsartikelen in verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst hebben geen betrekking op uw individuele situatie. De analyse van de algemene veiligheidssituatie vindt u hierboven terug. De bewijswaarde van het chatverkeer die u zou hebben gehad met een collega is nihil. Dit kan bezwaarlijk doorgaan als een objectieve bron en kan makkelijk zijn gemanipuleerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4

van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van uw problemen met de bende ‘18’. Deze problematiek situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2, b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, te weten het lijden van een reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling, worden toegekend. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten en niet in het minst omdat uw relaas tal van onlogische wendingen bevat. U verklaart dat bendeleden u op 28 januari 2019 aanspraken op straat, uw identiteitskaart vroegen en u daarna de beslissing nam om te verhuizen (CGVS, p.7). Naast de opvallende vaststelling dat u nog wachtte om te verhuizen tot 30 januari 2019 en niet de dag zelf nog elders een veiliger onderkomen zocht, besloot u daarentegen ook niet van werkgever te veranderen. Deze bendeleden zouden volgens u nochtans ook op de hoogte zijn gekomen van waar u werkte (CGVS, p.9). Dat u besloot om te verhuizen uit vrees voor deze bende maar niet van werkgever is niet bepaald logisch te noemen, u bleef sowieso vindbaar op die manier. U stelt dat de bendeleden u voortdurend volgden en u daarnaast vanaf 18 augustus tot drie à vier keer per week op het werk kwamen opzoeken en toen naar u vroegen bij collega’s. Ze zouden u echter nooit zelf rechtstreeks hebben aangesproken op het werk, zo gaat u verder (CGVS, p.10, 15 & 16). Dit slaat opnieuw nergens op. Vooreerst moge men verwachten dat u al die tijd niet meer op die plaats zou gaan werken, gezien de bendeleden u volgens uw verklaringen daar op het spoor waren. U verklaart nochtans er te hebben gewerkt tot 15 november 2019 (CGVS, p.6). Daarnaast is het ook zeer onlogisch te noemen dat de bende u hier dan nét zou komen opzoeken op momenten dat u er niet aanwezig was. Gelet op uw verklaring dat ze u ook schaduwden, konden ze aldus weten wanneer u wel aanwezig was op het werk en een relevanter tijdstip kiezen om u er te gaan bezoeken of lastig vallen. Dient bovendien te worden opgemerkt dat u zich tegenspreekt wat betreft het aantal personen dat u die ene keer zogezegd kwamen opzoeken op het werk. Waar u op heden stelt dat het om één persoon ging (CGVS, p.16 & 17), verklaarde u bij de DVZ nog dat het om twee personen ging (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u dit ten tijde van uw onderhoud bij de DVZ ook effectief zo dacht, maar dat u nadien opnieuw uw conversaties las met uw collega en dat u toen begreep dat het in werkelijkheid om slechts één persoon ging (CGVS, p.16-18). Dit is geen afdoende verklaring, gezien men wel degelijk moge verwachten dat u dergelijke zaken, bezwaarlijk details te noemen, correct voor de geest kon halen tijdens de eerste keer dat u hierover werd bevraagd en de kans kreeg om uw verhaal te doen. (...)

Verder wordt opgemerkt dat u bij de DVZ geen enkele melding maakte als zou u door een andere bende zijn aangevallen geweest toen u bij uw tante woonde, een wel erg zeer opvallende vaststelling. Het ligt eerder in de lijn der verwachtingen dat u dergelijk incident dan ook aanhaalt, indien waargebeurd. Bovendien heeft u geen weet van deze bende die nog zou zijn teruggekomen naar het huis van uw tante, eens te meer een aanwijzing dat u helemaal niet gezocht wordt (CGVS, p.13). (...)

Verder wordt gewezen op de beperkte kennis van uw broer omtrent uw beweerde problemen. Uw broer weet vooreerst niet of de bende zich bij het eerste incident in januari zou hebben voorgesteld als de ‘18’ (CGVS (...), p.17 & 18). Hij weet verder ook niet met zekerheid te zeggen wanneer uw collega u zogezegd zou hebben ingelicht over bendeleden die op uw werk naar u kwamen vragen. Hij weet niet of deze collega u diezelfde avond nog inlichtte, laat staan of zij u op een gegeven moment zou hebben opgebeld om deze informatie met u te delen (CGVS (...), p.19). Uw broer stelt dat de bendeleden nadien nog op het werk naar u kwamen vragen maar weet niet of het om telkens dezelfde personen ging (CGVS (...), p.20). U zou nog ingelicht zijn geweest door een collega over deze bezoeken, doch kan uw

broer niet zeggen of het ook dezelfde Doris betreft, de vrouw die u de eerste keer zou hebben ingelicht (CGVS (...), p.22). Uw broer verklaart dat Doris, uw collega die zou zijn benaderd met de vraag waar u zich bevond, aan de bende effectief meedeelde waar u woonde (CGVS (...), p.19). U stelt nochtans expliciet dat zij uw adres 'niet' heeft opgegeven (CGVS, p.11 & 12). Dat jullie elkaar tegenspreken en dat uw broer zodanig weinig afweet van de problemen die tot uw vertrek uit El Salvador hebben geleid, is andermaal een bevestiging dat hier geen geloof aan kan gehecht worden.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring als zou u persoonlijk gevisieerd zijn geweest.

Daarnaast wordt opgemerkt dat ook de vier incidenten waar u op een bus beroofd zou zijn geweest, geen internationaal beschermingsstatuut rechtvaardigen. U stelt dat deze overvallen niets te maken hebben met bovenstaande problemen, dat uw belagers uw naam hierbij niet noemden en dat iedereen op de bus zou zijn bestolen (CGVS, p.12). Het moge duidelijk zijn dat u hierbij het slachtoffer werd van de willekeurige overvallen die er in uw land van herkomst plaatsvinden. De algemene situatie in uw land van herkomst wordt echter hieronder besproken. Daarnaast wordt opgemerkt dat ook deze overvallen ernstig in twijfel worden getrokken, gezien ook hierover de kennis van uw broer beperkt is. Waar u verklaart dat u ook geld diende af te staan (CGVS, p.12), weet uw broer niet met zekerheid zeggen of u ooit effectief geld zou hebben afgegeven (CGVS (...), p.18). Opnieuw kan men wel verwachten dat hij zoiets wel weet, indien waargebeurd. Jullie hebben rond hetzelfde tijdstip een asielverzoek ingediend. In alle redelijkheid kan worden aangenomen dat jullie over elkaars wedervaren en problemen in jullie thuisland hebben gesproken en niet onwetend zijn.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige

verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf, blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. **Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.**

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw broer, (...), die een geheel ander asielaanvraag als u bracht, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen (zie administratief dossier). (...)

De door u neergelegde documenten kunnen tenslotte niets wijzigen aan bovenstaande beslissing. Zo tonen uw identiteitskaart, paspoort en vliegtickets enkel uw herkomst en identiteit aan. Deze wordt echter niet in twijfel getrokken. Dat u hier in België werk vond, zoals het document van uw werkgever lijkt aan te tonen, wijzigt evenmin iets aan bovenstaande vaststellingen. De nieuwsartikelen in verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst hebben geen betrekking op uw individuele situatie. De analyse van de algemene veiligheidssituatie vindt u hierboven terug. De bewijswaarde van het chatverkeer die u zou hebben gehad met een collega is nihil. Dit kan bezwaarlijk doorgaan als een objectieve bron en kan makkelijk zijn gemanipuleerd.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De stelling dat de bestreden beslissing uiterst summier is, kan gelet op wat voorafgaat niet worden aangenomen. Het verweer dat verzoekers broer niet betrokken was bij de problemen van de verzoekende partij en zijn verzoek om internationale bescherming, dat hij tevens in België indiende, op volstrekt andere motieven rust die geen uitstaans hebben met de motieven van verzoekende partij, kan evenmin overtuigen.

Artikel 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals gewijzigd bij koninklijk besluit van 27 juni 2018, waarnaar verzoeker verwijst, legt op dat, in de Belgische context, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het persoonlijk onderhoud over de inhoud van het verzoek om internationale bescherming dient te laten plaatsvinden in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen.

De Raad ziet niet in en zo blijkt ook niet uit het administratief dossier dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker niet zou hebben plaatsgevonden in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen. Verzoeker licht ook verder niet concreet toe op welke wijze zijn persoonlijk onderhoud niet in overeenstemming met deze omstandigheden zou zijn verlopen.

De commissaris-generaal kan, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de verzoeker om internationale bescherming zich bevindt, alle gegevens onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen en dit in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoeker tevens de schending voorhoudt. Dit beginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van familieleden.

Bovendien is de commissaris-generaal bij het nemen van individuele beslissingen gehouden om deze te motiveren en dienen de motieven steun te vinden in het administratief dossier. De verwijzing naar de verklaringen van verzoekers broer in de bestreden beslissing getuigt dan ook geenszins van onzorgvuldig handelen van de commissaris-generaal, doch vindt zijn steun in de motiveringsplicht

waartoe de commissaris-generaal gehouden is. Bovendien stelde verzoekers broer zelf dat hij verzoeker in El Salvador over zijn problemen heeft ingelicht (Notities van het tweede persoonlijk onderhoud verzoekers broer, p. 10, 13) en geeft verzoeker ook in het verzoekschrift toe dat hij en zijn broer niet in onmin met elkaar leven, waardoor nergens is komen vast te staan dat het betrekken van de verklaringen van verzoekers broer in verzoekers beslissing bepaalde geheimen heeft blootgelegd. Aangezien beide broers te kampen hadden met problemen met een bende, valt redelijkerwijs te verwachten dat zij elkaar hierover op de hoogte hebben gebracht te meer zij het land van herkomst verlaten om elders een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Redelijkerwijs kon worden verwacht dat zijn broer over de in de beslissing aangehaalde elementen, die fundamentele aspecten van verzoekers problemen zijn duidelijke verklaringen kan afleggen.

Het gegeven dat zij evenmin “een close broer-broer relatie” onderhouden of dat zij thans en ten tijde van de problemen niet samen woonden, werpt hier geen ander licht op. Overigens blijkt niet en verzoeker toont dit ook niet aan dat de commissaris-generaal de door verzoeker aangehaalde feiten met derden, die geen uitstaans hebben met zijn verzoek om internationale bescherming heeft gedeeld. Er kan dan ook niet worden ingezien dat de verplichting tot geheimhouding en vertrouwelijkheid zoals vervat in de door verzoeker aangehaalde bepaling is miskend door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad merkt hierbij op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

In het licht hiervan acht de Raad het evenmin aannemelijk dat verzoeker, hoewel de benedeleden hem op 28 januari 2019 aanspraken op straat, zijn identiteitskaart vroegen en hij daarna de beslissing nam om te verhuizen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7) nog wachtte om te verhuizen tot 30 januari 2019. Aangezien de benedeleden op deze wijze zijn adres kenden en verzoeker het incident zelf als een poging tot moord beschrijft, valt wel degelijk te verwachten dat hij onmiddellijk de beslissing nam om te verhuizen en niet “slechts” tweede dagen later. Het argument dat hij die tijd nodig had om na een dergelijke traumatische gebeurtenis alles eens op een rijtje te zetten, kan verzoekers handelen niet verschonen en dit mede omdat hij zelf de ernst van de situatie onmiddellijk inzag.

Verzoeker gaat er bovendien aan voorbij dat hij niet besloot om van werkgever te veranderen, niettegenstaande de benedeleden ook op de hoogte zijn gekomen van de plaats waar hij werkte (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), hetgeen bijgevolg allerminst te rijmen valt. Het argument dat hij wel ander werk heeft gezocht, maar niets heeft gevonden, kan dan ook niet verschonen dat verzoeker wel besloot om te verhuizen, maar toch aan het werk bleef. Verzoeker stelt immers dat de benedeleden hem voortdurend volgden en hem daarnaast vanaf 18 augustus tot drie à vier keer per week op het werk kwamen opzoeken en naar hem vroegen bij collega's. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker bijgevolg op die plaats bleef werken, gezien de benedeleden hem naar eigen zeggen daar op het spoor waren. Het betoog dat hij intern van functie is veranderd om contact met klanten te vermijden en dat zijn shifts meermaals zijn veranderd, doet niets af aan het feit dat de benedeleden de locatie van zijn werk kenden. De stelling dat de verwerende partij niet heeft doorgevraagd over de voorzorgsmaatregelen die hij nam, plaatsen deze vaststelling dan ook niet in een ander daglicht.

Het feit dat deze benedeleden verzoeker nooit zelf rechtstreeks hebben aangesproken en hem telkens op het werk kwam opzoeken op tijdstippen waarop hij niet aanwezig is (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10, 15, 16), valt bezwaarlijk in overeenstemming te brengen met verzoekers verklaring dat ze hem schaduwden, waardoor indien zij hem werkelijk viseerden zij erin geslaagd zouden zijn om hem op het werk zelf aan te spreken.

Waar verzoeker het begrijpelijk vindt dat hij de *Whatsapp*-conversatie er nog eens op naleest om zeker te zijn wanneer er gevraagd wordt om precies te zijn, verschoont noch verklaart hij de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen. Verzoeker stelde tijdens het persoonlijk onderhoud dat het om één persoon ging die hem de eerste keer op het werk kwam opzoeken (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16, 17), terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat het om twee personen ging (Vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Aangezien de bende hem voor het eerst op zijn werk kwam opzoeken en zijn collega hem dit via een *Whatsapp*-bericht liet weten, kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker op de hoogte is over de concrete situatie en over hoeveel benedeleden het ging. Dit element is geen detail, maar vormt een essentieel aspect van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Van verzoeker mag bovendien verwacht worden dat hij de inhoud van de stukken die zijn relaas zouden kunnen staven, ten

alle tijde kan toelichten en zeker omdat deze *Whatsapp*-conversatie volgens verzoeker het gegeven dat de bende hem op zijn werk is komen opzoeken, zou bewijzen.

Het feit dat verzoeker niet begrijpt dat de verwerende partij deze *Whatsapp*-conversatie zomaar van tafel veegt omdat deze vals zou zijn omdat met de data van dergelijke conversaties niet te knoeien valt, gaat hij eraan voorbij dat er enkel een afdruk werd neergelegd, die wel degelijk onderhavig kan zijn aan manipulaties, waardoor een dergelijk stuk objectieve bewijswaarde ontbeert.

Waar verzoeker er voorts op wijst dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken een eerste samenvatting is ter verschoning van de vaststelling dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte als zou hij door een andere bende zijn aangevallen geweest toen hij bij zijn tante woonde, overtuigt hij niet. Er kan niet worden ingezien om welke reden verzoeker een dergelijk essentieel element niet heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de procedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielaanvraag zou vermelden. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn verzoek om bescherming steunt niet bij aanvang van de asielaanvraag vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Dit wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker geen weet heeft of deze bende nog zou zijn teruggekomen naar het huis van zijn tante en hier ook niet verder naar heeft gevraagd (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.13). Dit wijst overigens op een gebrek aan interesse in zijn hoofdzaak en ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn verhaal. Met het argument dat verzoeker geen oorzakelijk verband ziet tussen de vluchtmotieven en dit incident, kan hij zijn stilzwijgen niet verklaren. Ook al zag verzoeker zelf geen oorzakelijk verband, toch werd op de Dienst Vreemdelingenzaken gepolst naar andere problemen met autoriteiten, medeburgers en problemen van algemene aard, waar verzoeker ontkennend op antwoordde (Vragenlijst, vraag 3.5). Aangezien verzoeker werd geslagen door een andere bende en hij hierdoor naar eigen zeggen is moeten verhuizen, kan wel degelijk worden verwacht dat hij hiervan op de Dienst Vreemdelingenzaken melding zou maken.

Aangezien er op basis van voorgaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen met de bende, volstaat het hebben van een bepaald profiel en de algemene informatie over personen met een dergelijk profiel en over het bendegeweld in El Salvador desbetreffend niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Gelet op wat voorafgaat is komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Daarbij stippen verschillende bronnen aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25).

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk bendeproblemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waarnaar in de COI Focus van 13 juli 2021 wordt verwezen, handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten. In dit rapport wordt een duidelijk verband vastgesteld tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bendegeweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden gevisieerd door de bendes. Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (HRW, p. 29 e.v.; COI Focus 13 juli 2021, p. 18). Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bendegerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers beweerde problemen met de bendeleden niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat zijn vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijft evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven of dat hij als terugkeerder meer zichtbaar zou zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat hij bepaalde gewoontes of een accent zou hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat verzoeker zo lang in België heeft verbleven dat hij niet meer bekend zouden zijn met ongeschreven regels.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu zijn beweerde problemen met een bende niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet

aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waaraan de bendes zich schuldig maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en

de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, zoals ook blijkt uit de door verzoeker aangebrachte informatie, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

2.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF